

Arrest

nr. 310 380 van 22 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA, loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 22 januari 2022 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 24 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart te zijn geboren op 31 januari 2005 en dus minderjarig te zijn. Een leeftijdsonderzoek op 31 januari 2022 wijst echter uit dat verzoeker een vermoedelijke leeftijd heeft van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

1.2. Verzoeker wordt op 15 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 20 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Arabier te zijn. U bent moslim van soennitische stekking. U bent geboren en getogen in het dorp [S.A.K.], in het district Behsud, in provincie Nangarhar. U bent in Afghanistan niet naar school gegaan en werkte soms samen met uw vader op de velden.

Op een dag (periode oktober – november 2020) zijn leden van Daesh naar uw huis gekomen op zoek naar u. Uw vader vertelde hen dat hij niet wist waar u was. Hierop vroegen Daesh hem waarom u en uw vader niet aan jihad deden. De Daesh-leden hebben vervolgens uw vader geslagen, waarna ze uw huis tevergeefs hebben doorzocht naar u en zijn vertrokken. Daesh zijn hierna niet meer naar uw huis gekomen, maar ze hebben wel in het dorp naar u gevraagd.

Zes of zeven maanden na het bezoek van Daesh aan uw huis (periode mei 2021) hebt u Afghanistan verlaten en reisde u naar België waar u acht maanden later, op 24 januari 2022, een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ongeveer negentien dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hebt u gebeld met uw vader, die u vertelde dat een lid van Daesh naar hem was gekomen terwijl hij aan het werken was op de landbouwgronden. Dit Daeshlid vertelde uw vader dat Daesh wisten dat uw familie u naar het buitenland had gestuurd, waarna hij is verder gewandeld.

Ter staving van uw verzoek legt u de taskara van uzelf en uw vader neer. Verder heeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud ook een video op uw telefoon getoond van een nieuwsbericht op Facebook van Azadi Radio d.d. 19.04.2021 waar er over de moord op acht personen in uw omgeving gesproken werd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 24.01.2022 en Verklaring DVZ, d.d. 05.04.2022, punt 4) verklaarde geboren te zijn op 31 januari 2005 en dus nog minderjarig zou zijn. Volgens de leeftijdtest uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen op 31 januari 2022 was u op dat moment echter 20,8 jaar oud met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Dit wil zeggen dat u op 31 januari 2022 minstens 19,1 jaar oud was. Geconfronteerd met het resultaat van het leeftijdsonderzoek verklaart u dat uw de uitslag van het onderzoek aanvaardt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 15.05.2023 (verder CGVS), p. 4). Volgens de door u voorgelegde taskara is uw geboortedatum 12/10/1383, hetgeen overeenkomt met 1 januari 2005. Wat er ook zij, uw taskara is niet van die aard bovenstaande conclusie te wijzigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas. Dat uw geboortjaar op basis van de test aangepast werd van het jaar 2005 naar 2003 is een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofdte geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u geen elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het CGVS dergelijke noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door Daesh aangezien u zich niet bij hen wilde voeregen (CGVS, p. 14-15)

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas volledig onderuit haalt.

Vooreerst blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Roemenië een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (EURODAC Search Result; Brief Dublin Unit Roemenië dd. 21/03/2022). U heeft ook nog door Hongarije, Tsjechië en Duitsland gereisd (Verklaring DVZ, punt 37). U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde graag naar België komen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. U ontkende ook formeel elders asiel aangevraagd te hebben, daar waar uit uw dossier duidelijk het tegendeel blijkt (Verklaring DVZ, punt 22, CGVS, p. 8). Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Roemenië en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Verder dient te worden opgemerkt dat u gedurende uw persoonlijk onderhoud op het CGVS incoherente en inconsistente verklaringen heeft afgelegd over uw vervolgers. Zo verklaart u aanvankelijk dat de taliban jongens in uw dorp rekruteerden en dat u een video heeft waarop te horen is dat de taliban een familie van acht personen hebben vermoord (CGVS, p. 11). De taliban zouden ook twee dorpelingen, [O.] en [S.], hebben meegenomen en vermoord nadat ze hadden geweigerd zich bij hen te voegen (CGVS, p. 12). Later verklaart u dan weer dat zowel de familie van de acht personen alsook [O.] en [S.] waren vermoord door Daesh en niet door de taliban (CGVS, p. 17). U zou net zoals de familie van acht personen en die twee jongens bedreigd zijn geweest door Daesh (ibid.). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, verklaart u dat u nooit had verteld dat de taliban [O.] en [S.] hadden vermoord (CGVS, p. 17-18). U verduidelijkt dat u had gezegd dat zowel de taliban als Daesh naar uw dorp kwamen en dat het moeilijk was om deze groeperingen te herkennen (CGVS, p. 18). U beweert dat u van andere mensen had gehoord dat Daesh die twee jongens hadden vermoord (ibid.). Zo had u ook van andere mensen gehoord dat de familie van acht personen door Daesh waren vermoord (CGVS, p. 17). Deze verklaringen overtuigen niet. Het louter ontkennen van uw eerste verklaringen doet geen afbreuk aan vermelde, duidelijke tegenstrijdigheden. Dat u tijdens het interview inconsistente verklaringen aflegt over de identiteit van uw vervolgers plaatst ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen.

Bovendien zijn uw verklaringen bij het CGVS ook tegenstrijdig in vergelijking met eerder gegeven verklaringen. Zo was u opnieuw inconsistent over de identiteit van uw vervolgers. Bij DVZ vermeldt u immers duidelijk dat de taliban op een dag naar uw vader waren gekomen en tegen hem hadden gezegd dat zijn zoon zich bij hen moest voegen (DVZ - vragenlijst CGVS, d.d. 22.11.2022, vraag 5). Op het CGVS stelt u uitdrukkelijk dat Daesh naar uw huis waren gekomen op zoek naar u (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dit niet gezegd te hebben en verduidelijkt u dat u daar had verteld dat zowel de taliban als Daesh naar uw huis waren gekomen (CGVS, p. 21). U bent bijna zeker dat Daesh naar uw huis waren gekomen maar u kan dit niet zeker zeggen aangezien het moeilijk is om taliban en Daesh van elkaar te onderscheiden (ibid.). Daarnaast had u bij DVZ ook verklaard dat uw vader na dit incident onmiddellijk had gezegd dat u uw land moest verlaten omdat de taliban u anders vermoord zouden worden (DVZ - vragenlijst CGVS, d.d. 22.11.2022, vraag 5). Wanneer dit punt wordt bevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, geeft u aan dat u pas zes tot zeven maanden na het bezoek van Daesh uit uw huis bent vertrokken (CGVS, p. 19). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat er op het interview bij DVZ een vrouwelijke tolk aanwezig was aan wie u had gezegd dat uw vader u had verteld dat personen naar u op zoek waren en dat het niet meer veilig was voor u en dat ze u zouden vermoorden (CGVS, p. 21). Deze vrouwelijke tolk had u niet specifiek gevraagd wanneer u het land had verlaten (ibid.). Uw verweren verschonen uw tegenstrijdige verklaringen niet. Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd immers gevraagd naar het interview bij DVZ waarbij u liet verstaan dat dit goed was verlopen en dat u alle redenen voor uw vertrek heeft kunnen opgeven. Ook gaf u aan dat uw verklaringen achteraf werden voorgelezen, dat u de tolk goed verstond en dat u geen opmerkingen had bij dit gehoor (CGVS, p. 3).

Hieraan dient ook toegevoegd te worden dat u bij uw aankomst in België aanvankelijk niet had gesproken over uw problemen met Daesh en hier enkel had verklaard dat u Afghanistan had verlaten omwille van de oorlog (Dienst Voogdij - Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling (MINTEH-fiche), d.d. 24.01.2022, p. 4). Gepeild waarom u uw problemen met Daesh aanvankelijk niet had vermeld bij uw aankomst in België, verklaart u dat ze daar hadden gevraagd waarom u Afghanistan had verlaten waarop u zou hebben geantwoord dat u Afghanistan had verlaten vanwege uw problemen met Daesh en de taliban (CGVS, p. 22). Het valt dan ook opmerkelijk te noemen dat deze informatie niet teruggevonden kan worden in uw MINTEH-fiche, niettegenstaande uw verklaring dit daar uitdrukkelijk vermeld te hebben. Op een verzoeker die internationale bescherming vraagt, rust de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen bij

DVZ, de Dienst Voogdij en het CGVS blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Dat u gedurende uw gehele asielpprocedure inconsistente verklaringen aflegt, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast zijn uw verklaringen over de handelingen van Daesh weinig overtuigend. U stelt dat enkele Daesh-leden uw vader hadden geslagen en uw huis hadden doorzocht op zoek naar u (CGVS, p. 18). Tijdens deze zoektocht was u verstopt in een boerderijkamer (CGVS, p. 19). U verklaart dat deze leden de kamer niet in detail hadden bekeken waardoor ze u niet gevonden hebben (ibid.). Het valt echter bevreemdend te noemen dat Daesh zo onzorgvuldig te werk zouden zijn gegaan en hun zoektocht naar u op dergelijke onachtzame wijze zouden hebben uitgevoerd. Ook is het weinig plausibel dat Daesh hun zoektocht naar u zo eenvoudig zouden opgeven. U verklaart dat Daesh slechts eenmalig naar uw huis waren gekomen, waarna ze alleen nog maar in het dorp naar u zouden hebben gevraagd (CGVS, p. 19). Deze verklaringen stroken echter niet met uw beschrijving van Daesh als een wrede groep die reeds eerder twee jongens, [O.] en [S.], uit uw dorp hadden meegenomen en vermoord nadat zij zich niet bij hen wilden voegen alsook een hele familie hadden vermoord om diezelfde reden (CGVS, p. 15-17). Indien u daadwerkelijk een doelwit van Daesh zou zijn geweest, is het weinig plausibel dat ze ten aanzien van u dergelijke passieve houding zouden hebben aangenomen. Ook kan er weinig geloof worden gehecht aan de handelingen van Daesh na uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart dat uw vader negentien dagen voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan u heeft verteld dat een lid van Daesh hem had aangesproken op de velden met de vraag waar u was (CGVS, p. 20). Uw vader zou vervolgens deze persoon hebben uitgenodigd voor thee, waarna het Daesh-lid zou zijn verder gewandeld (ibid.). Uw vader zou tot op heden geen andere problemen hebben gekend met Daesh of door hen benaderd zijn geweest (CGVS, p. 20-21). Dat Daesh, die volgens uw verklaringen actief naar u op zoek zouden zijn geweest, slechts eenmalig naar uw huis zouden komen en vervolgens tweeëneenhalf jaar zouden wachten alvorens ze nogmaals iemand in uw familie zouden aanspreken over u, is volstrekt onwaarschijnlijk en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen met hen.

Bovendien is het, gelet op uw beschrijving van Daesh, niet aannemelijk dat u geen beschermings-maatregelen had genomen na hun bezoek aan uw huis. U verklaart dat u na dit bezoek niets speciaals had gedaan (CGVS, p. 19). U zou zelfs in de ochtend nog steeds naar buiten zijn gegaan aangezien er dan veel mensen aanwezig waren waardoor Daesh u niet durfden meenemen (ibid.). Dat u geen beschermingsmaatregelen had genomen en nog steeds alleen naar buiten ging alsof er niets aan de hand was, is weinig aannemelijk gelet op uw beschrijving van Daesh en het feit dat u beweert dat zij nog steeds naar u op zoek waren.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De taskara van uw vader geeft hoogstens een indicatie van zijn identiteit, dewelke niet onmiddellijk ter discussie staat. De video die u tijdens het persoonlijk onderhoud op uw telefoon heeft getoond, heeft geen betrekking op uw persoonlijke problemen met Daesh en toont bijgevolg uw eigen vermeende problemen met hen niet aan. Bovendien beweert u ook dat de feiten op de video zich een jaar of anderhalf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan hebben afgespeeld (CGVS, p. 16). Het nieuwsbericht dat u tijdens uw interview op het CGVS hebt laten afspelen dateerde echter van 19 april 2021, wat bijgevolg slechts een maand voor uw vertrek uit Afghanistan zou zijn (CGVS, p. 19 en 7).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire

levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indi

cators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheids-beginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij is ook van oordeel dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Voor wat betreft de vluchtelingenstatus, betoogt verzoeker dat verweerder onvoldoende redenen heeft om de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas in vraag te stellen. Hij stelt dat op basis van de objectieve beschikbare informatie over Afghanistan en zijn eenduidige en coherente verklaringen er genoeg elementen zijn om de vrees voor vervolging bij een terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel. In dat geval stelt hij dat ook rekening dient te worden gehouden met het bepaalde in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn relaas aannemelijk te maken en te staven en dat zijn verklaringen eenduidig zijn, van goede trouw en overeenkomen met de beschikbare informatie. Ze zijn volgens hem spontaan en duiden persoonlijke ervaringen aan. Hij gaat concreet in op de verschillende motieven ter zake in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker gaat daarnaast in op zijn vrees voor vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering. Hij houdt voor daadwerkelijk te zijn verwesterd en stelt ook dat het loutere gegeven dat iemand in een Westers land heeft verbleven reeds kan maken dat hij als anti-taliban of verwesterd zal worden gepercipieerd. Hij betoogt dat verweerder onterecht geen verder onderzoek hiernaar heeft gedaan en hem hierover geen concrete vragen werden gesteld, terwijl hij nochtans ab initio verklaarde vrienden te hebben gemaakt in België en hier via interim te werken. Hij wijst op zijn lange verblijf in het Westen en het gegeven dat hij als minderjarige in het Westen is toegekomen en alleszins nog zeer jong was toen hij in België aankwam. Hij betoogt dat onder de taliban de normen en “regels” inzake sociale omgang veel strenger zijn geworden dan deze die golden onder het vorige regime, zoals op het vlak van de omgang met vrouwen en meisjes, de mogelijkheid om naar muziek te luisteren, te sporten en naar een seculiere school te gaan, ... Hij voert aan dat de verwachting van verweerder dat hij zich zou kunnen aanpassen aan normen en waarden die strijdig zijn met de basisrechten die in de Westerse wereld gangbaar zijn, op zich al een schending inhoudt van zijn recht op vrijheid, democratie, levensbeschikking en eigenheid. De door verweerder gebruikte landeninformatie is volgens hem ook gedateerd en fragmentarisch. Hij betoogt dat er, in het bijzonder wat betreft de terugkeer uit West-Europa, noch significante cijfers noch degelijk onderzoek voorhanden is. Het UNHCR maakte in 2023 zo geen melding van terugkeerders uit West-Europa. Hij wijst verder op een Afghaans-Frans journalist die al maanden vastzit en betoogt – evenwel zonder concreet te duiden van waar deze informatie afkomstig is – dat vlak na de machtsovername er werd gesproken over het vastzetten van alle terugkeerders en hierover intussen niet meer duidelijkheid is gekomen. Nog wijst hij op de slechte mensenrechtensituatie en de strikte toepassing van de sharia door de taliban en een risico om bij terugkeer als ongelovige te worden beschouwd, gelet op zijn verblijf in het Westen.

2.3. Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, geeft verzoeker – los van wat hij reeds aanvoerde inzake de vluchtelingenstatus en onder verwijzing naar meerdere algemene rapporten en landen-informatie – aan dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan vanwege de precaire humanitaire en socio-economische situatie en vanwege de veiligheidssituatie. Verzoeker voert aan dat verweerder zich veeleer beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting en hierbij geen rekening houdt met, of onderzoek doet naar, zijn persoonlijke situatie. Hij stelt dat hem ook niet werd gevraagd naar informatie over de veiligheidssituatie en hij ook slechts zijdelings werd ondervraagd over de huidige situatie van zijn familie.

Verzoeker betwist zo de analyse die het CGVS maakt op het vlak van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij is van mening dat de informatie waarop het CGVS zich baseerde niet actueel is, niet is gesteund op betrouwbare bronnen en gefragmenteerd is. Hij wijst erop dat de taliban de media in het land aan banden leggen, waardoor de informatie uit het land schaarser wordt. Hij voert aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in het district Behsud in de provincie Nangarhar vanwaar hij afkomstig is en met zijn persoonlijke situatie. Hij stelt een hoger risico te lopen het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat hij het risico loopt om als anti-taliban te worden gepercipieerd.

Daarnaast gaat verzoeker uitgebreid in op de mensenrechtenschendingen en de slechte humanitaire situatie in Afghanistan en benadrukt hij dat deze nog is verslechterd sinds de machtsovername door de taliban. Hij stelt dat er geen aanwijzingen zijn dat hij niet in een toestand van verregaande deprivatie zal terechtkomen. Hij wijst op de onmogelijkheid voor de taliban om rechtsregels in te stellen die een economische opleving mogelijk maken en op hun aan vrouwen opgelegde verbod om te werken. Hij betoogt dat zowel de taliban als hun tegenstanders als actor van deze situatie moeten worden aangemerkt. De huidige problematische situatie wordt volgens hem wel degelijk veroorzaakt door de taliban die er verder voor zorgen dat controle zo

goed als onmogelijk wordt nu zij de Commissie voor de rechten van de mens in het land hebben ontbonden. Hij maakt er ook melding van dat internationaal ter beschikking gestelde gelden voor de aardbeving van juni 2022 in de handen van de taliban zouden zijn terechtgekomen en de taliban via belastingen de mensen uitpersen. Volgens verzoeker komen de taliban hun beloften niet na, ligt de economie stil en is er weinig hoop op beterschap.

2.4. In het algemeen wijst verzoeker er in fine van zijn verzoekschrift nog op dat hij *“Dari-Arab”* is, een minderheidsgroep is in Afghanistan, *“terwijl de Taliban principieel Pashtou zijn”*. Dit is volgens hem onterecht niet in rekening gebracht.

2.5. Verzoeker vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling of de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor bijkomende onderzoek.

3. Aanvullende nota verweerder

Op 13 maart 2024 maakt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingen-wet een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, december 2023;
- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”*, 14 december 2023.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *‘beoordeling van feiten en omstandigheden’* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste

instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.5. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming gaat de Raad nog in op verzoekers kritiek inzake een gebrek aan actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Evenwel blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. De huidige situatie is niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022.

4.6. In de bestreden beslissing stelde verweerder vast dat er geen elementen zijn waaruit bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker blijken. Verzoeker blijkt ook meerderjarig te zijn, niettegenstaande zijn initiële verklaringen. Verzoeker stelt in dit verband dat hij zich neerlegt bij het leeftijds-onderzoek. Hij betwist aldus niet dat hij voor het verloop van de procedure als meerderjarige dient te worden beschouwd. Hij betoogt wel nog dat verweerder naliet om bij zijn besluitvorming rekening te houden met zijn psychische toestand, nu hij zijn land, gezin en familie diende te verlaten en zijn vluchtweg zeer

bewogen was. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen psychologische of medische attesten voorlegt die aangeven dat hij psychologische problemen heeft die een invloed kunnen hebben (gehad) op (het verloop van) de procedure. De Raad ziet ook geen aanwijzingen dat verzoeker tijdens zijn interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) of tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS moeilijkheden kende om op gedetailleerde en coherente wijze zijn relaas uiteen te zetten. Uit een lezing van de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich bepaalde problemen hebben gesteld, noch dat de kwaliteit van zijn verklaringen werd beïnvloed door psychische problemen of hij enigszins werd gehinderd. Hij kon de vragen begrijpen en zijn antwoorden formuleren. Op geen enkel ogenblik tijdens dit gehoor wees hij ook op psychologische problemen of moeilijkheden om zijn verhaal te doen. Ook thans kan verzoeker niet concreet aangeven dat tijdens de procedure zijn rechten niet werden gerespecteerd. Hij geeft op geen enkele wijze aan dat hij zich tijdens het gehoor niet goed voelde, niet in de mogelijkheid was om zijn verhaal volledig te doen of op enige wijze werd verhinderd volledige verklaringen af te leggen.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.7.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 15 mei 2023, kan worden samengevat als volgt. Ergens in oktober of november 2020 kwamen leden van daesh naar zijn huis op zoek naar hem. De leden van daesh vroegen zijn vader waarom hij en zijn zoon niet meededen aan de jihad, waarna ze zijn vader hebben geslagen en het huis tevergeefs hebben doorzocht. Later heeft daesh in het dorp ook nog naar hem gevraagd. Zes of zeven maanden na het bezoek van daesh, rond mei 2021, heeft verzoeker Afghanistan verlaten. Ongeveer negentien dagen voor het persoonlijk onderhoud vertelde zijn vader aan de telefoon dat leden van daesh naar hem waren gekomen terwijl hij aan het werken was op de landbouwgronden. Ze vertelden hem dat ze wisten dat de familie verzoeker naar het buitenland had gestuurd, waarna ze verder wandelden.

4.7.3. Om dit vluchtrelaas te ondersteunen, heeft verzoeker kopieën voorgelegd van zijn taskara en die van zijn vader. Verder heeft hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS een video op zijn telefoon getoond van een nieuwsbericht op Facebook van Azadi Radio van 19 april 2021 waar er over de moord op acht personen in de omgeving van zijn dorp werd gesproken.

4.7.4. De Raad merkt allereerst op dat de door verzoeker voorgelegde documenten kopieën zijn, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk weinig tot geen bewijswaarde hebben. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (AD CGVS, stuk 6, COI Focus “Afghanistan – corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Zoals verweerder terecht opmerkt, kunnen de voorgelegde taskara's ook hooguit de identiteit van verzoeker en deze van zijn vader bevestigen. Deze wordt niet concreet betwist.

Wat verder de tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS getoonde video betreft, wijst verweerder er evenzeer terecht op dat deze video geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke problemen met daesh en bijgevolg deze ingeroepen problemen met hen niet kan aantonen. Daarenboven, zoals dit niet concreet wordt betwist door verzoeker, gaf hij tijdens zijn gehoor aan dat de feiten op de video dateren van een jaar of anderhalf jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan, terwijl het nieuwsbericht dat werd afgespeeld dateert van 19 april 2021, wat ongeveer een maand voor verzoekers vertrek uit Afghanistan is.

Bijgevolg moet worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.7.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten, meer bepaald de (poging tot) gedwongen rekrutering door daesh (of de taliban), en aan de gebeurtenissen die in de nasleep hiervan zouden hebben plaatsgevonden. Dit omwille van een opeenstapeling van tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van dit relaas volledig onderuithaalt. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet om concreet aan te tonen dat verweerder zijn woorden verkeerd zou hebben begrepen of verdraaid en evenmin om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.7.6. Verzoeker legde, zoals dit correct werd vastgesteld door verweerder, in eerste instantie incoherente en inconsistente verklaringen af over zijn vervolgers.

Zo verklaarde verzoeker reeds op de DVZ dat zowel de taliban als daesh in zijn dorp kwamen, maar dat het specifiek de taliban waren die op een dag bij zijn vader kwamen opdat zijn zoon hen zou vervoegen (vragenlijst DVZ, vraag 5). Ook op het CGVS verklaarde verzoeker, gevraagd hoe het gaat met zijn familie in Afghanistan, dat hun situatie niet zo goed is en dit komt door de taliban en een gevolg is van zijn persoonlijke problemen (gehoor CGVS, p. 7). Aldus legde hij een uitdrukkelijk verband tussen zijn persoonlijke problemen en de taliban. Ook later tijdens het gehoor, gevraagd wanneer de taliban voor het eerst achter hem zijn gekomen, stelde hij aanvankelijk dat de taliban ongeveer 6 à 7 maanden voor zijn vertrek uit het land langskwamen (gehoor CGVS, p. 17). Hij stelde nog dat de taliban jongens uit zijn dorp rekruteerden en toonde een video om aan te tonen dat de taliban acht mensen, waaronder kleine kinderen, hadden vermoord (gehoor CGVS, p. 11). Hij sprak ook van O. en S. die beiden door de taliban werden meegenomen en daarna vermoord, omdat ze niet wilden meedoen aan de jihad (gehoor CGVS, p. 11 en 12). Later tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS houdt verzoeker echter ineens vol dat het leden van daesh waren die naar hem thuis kwamen op zoek naar hem. Eveneens verklaarde hij deze keer dat zowel de acht mensen van wie sprake in de getoonde video, alsook O. en S., werden vermoord door daesh en niet door de taliban (gehoor CGVS, p. 17).

Deze onsamenhangende verklaringen over de identiteit van zijn vervolgers ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud ook geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen op dit punt, maar zijn uitleg hiervoor kan niet overtuigen. Een aannemelijke uitleg bleef uit en verzoeker bleef de inconsistenties in zijn verklaringen ter zake opstapelen. Gewezen op zijn verklaring op de DVZ dat de taliban naar zijn vader waren gekomen, stelde verzoeker eerst dit niet zo te hebben gezegd en te hebben gezegd dat de taliban en daesh langkwamen bij hem thuis. Gewezen op zijn verklaringen op de DVZ dat taliban en daesh in het dorp kwamen en vroegen om hen te vervoegen maar dat het enkel de taliban waren die op een dag naar zijn vader kwamen, hield verzoeker vervolgens vol dat het leden van daesh waren. Vervolgens stelde hij dan weer dat het moeilijk is om daesh en de taliban te herkennen omdat ze hun gezichten bedekten. Hij gaf aan redelijk zeker te zijn dat het daesh waren, maar dit niet 100% zeker te kunnen zeggen (gehoor CGVS, p. 21). Wat de acht mensen uit de video betreft, stelde verzoeker achtereenvolgens dat daesh en de taliban moeilijk te herkennen zijn maar *“mensen zeggen dat het daesh was”* om dan weer stellig te beweren dat dit het werk van daesh was. Wat O. en S. betreft, ontkende hij eerder te hebben verklaard dat zij door de taliban zouden zijn meegenomen, vervolgens dat het moeilijk was om de taliban en daesh te herkennen als zij naar het dorp kwamen en uiteindelijk dat hij van andere mensen had gehoord dat het om daesh ging (gehoor CGVS, p. 17-18). Op geen enkel ogenblik kon verzoeker evenwel duiden waarom hij, als hij dan toch zo goed als zeker was dat daesh telkens verantwoordelijk was, bv. omdat hij dit zo had vernomen, aanvankelijk alsnog had verwezen

naar de taliban. Een loutere ontkenning dit eerder te hebben verklaard, is ook allesbehalve overtuigend, te meer nu niets erop wijst dat er zich op enig ogenblik een probleem stelde met de tolk.

Verzoeker betoogt thans dat het voor een buitenstaander, en zeker één die jong en ongeschoold is, bijzonder moeilijk is om onderscheid te maken tussen de taliban en daesh. Hij wijst erop dat hij keer op keer in zijn persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat het erg moeilijk is om een onderscheid te maken tussen deze groeperingen. Ze waren immers moeilijk te herkennen en van elkaar te onderscheiden, nu ze elk 's avonds naar het dorp kwamen en ze hierbij hun gezichten bedekten. Hij merkt op dat ze hierbij ook geen visitekaartjes achterlieten. Hij wijst nog op zijn verklaringen dat er bijna geen verschil bestaat tussen de taliban en daesh en dat daesh de hoofden van mensen afsnijden en de taliban de mensen vermoorden als zij hen niet wilden vervoegen. Hij vindt dat hem onterecht wordt aangerekend dat hij niet weet wie hem bedreigt. Aangezien hij geen onderscheid kan maken tussen de taliban en daesh, stelt hij deze benamingen soms dooreen te hebben gebruikt in zijn verklaringen. Hij kan er nu eenmaal niet zeker van zijn welke groepering specifiek verantwoordelijk is voor welke situaties. Het is voor hem *“één pot nat”*. Hij stelt ten slotte dat volgens zijn ouders het daesh waren die achter hem kwamen, maar de taliban zich schuldig maakten aan dezelfde praktijken en het dus logisch is dat hij niet 100% zeker is.

Dit betoog van verzoeker kan niet overtuigen en stelt de terechte motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht.

Uit de algemene informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat zowel ISKP, of daesh zoals verzoeker hen noemt, als de taliban aanwezig zijn in Nangahar, de provincie waaruit verzoeker afkomstig is. ISKP is reeds sedert eind 2014 een aanwezige groepering in Afghanistan met een sterke concentratie in Kaboel, Nangahar en Kunar (EUAA, *“Afghanistan Security Situation”*, augustus 2022, p. 50 – 52). Voor een periode van bijna vijf jaar, tot eind 2019, was een groot aantal van de rurale delen van de provincie Nangahar zelfs onder de controle van de ISKP. In tegenstelling tot de taliban, had ISKP veel leden die niet van Pashtou- origine zijn (EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 190). Daar verzoeker op zich niet betwist in 2003 te zijn geboren, was hij minstens al 11 jaar toen de ISKP voor het eerst in zijn regio opdook. Van iemand die zijn hele leven in de provincie Nangahar heeft doorgebracht, mag wel degelijk worden verwacht dat hij – nog daargelaten de vraag of deze leden steeds van de taliban te onderscheiden waren wanneer ze 's avonds of 's nachts opereerden – een duidelijk onderscheid kan maken tussen de beide groeperingen en hij deze niet zo maar door elkaar haalt. Verzoeker was ook reeds ongeveer 18 jaar toen hij zijn land van herkomst verliet en had dus reeds een voldoende maturiteit om een correcte inschatting te maken van de veiligheidssituatie in zijn dorp en regio. Ook van iemand die ongeschoold is, kan in de gegeven omstandigheden wel degelijk worden verwacht dat hij het onderscheid tussen de beide groeperingen kan maken en dit geldt eens te meer nu hij aangaf dat zowel de taliban als daesh probeerden om jongeren van zijn leeftijd in te lijven en hij duidelijk was ingebed in het sociale weefsel in zijn dorp. Hij is weinig ernstig waar hij zich het profiel van *“buitenstaander”* aanmeet. Rekening houdend met zijn profiel mag van verzoeker dus wel degelijk worden verwacht dat hij meer eenduidige verklaringen kan afleggen over welke groepering verantwoordelijk is voor bepaalde incidenten in zijn dorp en regio en al zeker waar het gebeurtenissen betreft die zijn eigen persoon betreffen.

De Raad merkt nog op dat verzoeker in zijn verklaringen doorheen zijn procedure voor internationale bescherming zowel de taliban als daesh telkens uitdrukkelijk vermeldde en uit zijn verklaringen wel degelijk blijkt dat hij zelf ook een onderscheid maakt tussen deze groeperingen. Hij gaf bijvoorbeeld ook aan dat deze groeperingen ook onderling vochten, net als dat de relatie tussen taliban en daesh *“niet goed”* is (gehoor CGVS, p. 10 – 11). Het gegeven dat hij niet goed kan duiden wat de verschillen zijn tussen deze groeperingen doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker weet duidelijk dat dit verschillende groeperingen betreft, zodat het niet aannemelijk is dat hij de benamingen van deze groeperingen zo maar door elkaar zou halen, al zeker niet waar dit gaat over gebeurtenissen die hij zelf heeft meegemaakt.

Het doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen waar hij de ene keer stelde dat hij omwille van persoonlijke problemen met de taliban het land verliet en de andere keer dat dit kwam door persoonlijke problemen met daesh. Het helpt verzoekers geloofwaardigheid ook niet waar hij, wanneer hij wordt geconfronteerd met zijn verklaring op de DVZ dat de taliban naar zijn vader kwamen, aangaf dat hij op de DVZ integendeel zou hebben aangegeven dat zowel de taliban als daesh langskwamen bij hem thuis en vervolgens dat hij zo goed als zeker is dat daesh bij hem thuis langskwam. Het gegeven dat hij plots aangaf dat beide organisaties langskwamen, om dan weer te stellen dat toch maar een van beide organisaties langskwam, waarbij hij evenwel de andere organisatie aanduidde dan deze die hij eerder had vermeld, ontnemt terecht elke geloofwaardigheid aan zijn verklaringen. Ook het zonder meer ontkennen van zijn eerdere verklaring op het CGVS dat O. en S. door de taliban waren meegenomen, kan niet overtuigen. Het is ook niet aannemelijk dat de tolk zich zou hebben *“vergist”* over de benamingen van deze groeperingen. Dit wordt alleszins op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt door verzoeker. Zelfs in het zeer onwaarschijnlijke geval dat dit het geval was, zou deze foute vertaling trouwens voor verzoeker hoorbaar moeten zijn geweest.

Zelfs aangenomen dat het tijdens nachtelijke operaties van de taliban of daesh niet altijd onmiddellijk duidelijk was welke groepering het betrof, nu ze hun gezichten bedekten, dan nog moet worden opgemerkt dat verzoeker thans zelf aangeeft dat volgens zijn ouders het leden van daesh waren die achter hem kwamen. Nog verklaarde hij dat de mensen in zijn dorp of uit zijn omgeving dachten dat daesh verantwoordelijk waren voor de moord op de mensen in de video en op O. en S. Dit toont aan dat de mensen van zijn dorp over het algemeen wel een redelijk zeker beeld hadden van wie telkens verantwoordelijk waren voor de incidenten. Dit bevestigt enkel maar dat ook van verzoeker wel degelijk kon worden verwacht dat hij vanaf het begin kon aangeven wie volgens hem verantwoordelijk waren voor de aangehaalde incidenten. Met zijn uiteenzetting kan verzoeker niet overtuigen dat er enige rechtvaardiging bestaat voor zijn tegenstrijdige verklaringen over welke organisatie verantwoordelijk was voor de aangehaalde incidenten. Zelfs indien verzoeker trouwens niet 100% zeker was dat daesh achter de aangehaalde gebeurtenissen zat, had hij dit ook vanaf het begin zo kunnen verklaren. Alleszins kan dit niet verklaren dat hij aanvankelijk de taliban als vervolger aanduidde.

De Raad besluit dat verzoekers inconsistente en tegenstrijdige verklaringen over zijn vermeende vervolgers terecht de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op zeer ernstige wijze ondermijnen. Ook in zijn verzoekschrift blijft verzoeker op dit punt trouwens inconsequent. In het kader van zijn betoog inzake de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker zo opnieuw dat hij de bestraffing en/of foltering van de taliban vreest, omdat hij niet inging op de vraag om mee de jihad te voeren. Dit is weinig ernstig.

4.7.7. De Raad treedt vervolgens de commissaris-generaal ook bij in zijn vaststelling dat verzoeker evenmin overtuigende verklaringen heeft afgelegd over de handelingen van daesh tijdens hun bezoek aan zijn huis. Verzoeker verklaarde zo dat enkele leden van daesh naar hem op zoek waren en zijn vader naar hem hebben gevraagd, waarna zij hem geslagen hebben en het huis hebben doorzocht. Verzoeker was echter verstopt in een boerderijkamer. Doordat de leden van daesh deze kamer niet in detail hebben doorzocht, hebben ze verzoeker niet gevonden (gehoor CGVS, p. 18-19). Het is echter weinig aannemelijk dat de leden van daesh zo onzorgvuldig te werk zouden zijn gegaan en hun zoektocht naar verzoeker op dergelijke onachtzame wijze zouden hebben uitgevoerd.

Verzoeker benadrukt dat de mannen van *“allicht Daesh”* bij het huisbezoek vrij brutaal te werk gingen en zijn vader hebben geslagen. Hij citeert zijn verklaringen op het CGVS hierover en betwist dat het ongeloofwaardig is dat hij niet werd gevonden. Hij wijst er op dat hij zich had verstopt en ze slechts in deze kamer binnenkeken maar deze niet grondig doorzochten. Indien zij hem zouden hebben gevonden, stelt hij dat hij het allicht niet had kunnen navertellen. Door het herhalen van de door hem afgelegde verklaringen, stelt verzoeker de voormelde motieven echter nog niet in een ander daglicht. Indien verzoeker daadwerkelijk een doelwit was van daesh en ze specifiek naar zijn huis kwamen om hem te zoeken en hierbij ook het nodige geweld gebruikten, is het weinig aannemelijk dat ze zouden hebben nagelaten de woning grondig te doorzoeken en verzoeker zo door hun vingers lieten glijpen. Er kan wel degelijk worden aangenomen dat ze in de gegeven omstandigheden bij hun doorzoeking van het huis op zoek naar verzoeker zorgvuldiger te werk zouden zijn gegaan. Verzoeker kan trouwens ook niet overtuigend uitleggen dat hij zich dan zo had verstopt dat hij heel moeilijk was te vinden voor daesh.

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat het ook weinig aannemelijk is dat in de door verzoeker geschetste veiligheidssituatie in zijn dorp, waarbij zeker 's avonds en 's nachts de taliban en daesh met geweld jongens zouden hebben meegenomen, verzoeker moeder 's avonds zonder meer de poort of deur van hun woning zou hebben opengedaan voor onbekende mannen die hun gezicht hadden bedekt (gehoor CGVS, p. 17-18). Zelfs indien zijn moeder de deur opende zonder te weten wie er aan de deur stond, omdat ze dicht bij de poort stond dan zijn vader (gehoor CGVS, p. 18), is het verder allesbehalve aannemelijk dat ze vervolgens ook nog eens de mogelijkheid had om verzoeker te verstoppen in een kamer van het huis, zoals verzoeker verklaarde (gehoor CGVS, p. 14-15). Het gegeven dat verzoeker later verklaarde dat hij zichzelf had verstopt (gehoor CGVS, p. 19) vormt trouwens enkel maar weer een bijkomende tegenstrijdigheid in zijn verklaringen die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Nog wordt opgemerkt dat verzoeker aanvankelijk, gevraagd wat de leden van daesh deden nadat ze zijn vader hadden geslagen, uitdrukkelijk verklaarde: *“Daarna niets anders gedaan.”* Pas als hem nadrukkelijk wordt gevraagd of ze het huis ook hebben doorzocht, verklaarde hij plots dat ze inderdaad het huis doorzochten (gehoor CGVS, p. 18-19). Noch op de DVZ noch tijdens zijn eerdere verklaringen op het CGVS was er evenwel reeds sprake van een doorzoeking van het huis, wat andermaal de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen enkel maar bevestigt.

4.7.8. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij na het beweerde huisbezoek nog ongeveer 6 à 7 maanden in zijn dorp bleef wonen totdat hij Afghanistan verliet.

Verzoeker was evenwel allereerst niet geheel consistent in zijn verklaringen wat betreft het tijdstip waarop werd beslist dat hij het land diende te verlaten. Op de DVZ gaf hij aan dat na het huisbezoek zijn vader

“onmiddellijk” zei dat hij weg moest gaan want dat hij anders zou worden gedood als hij de taliban dan wel daesh niet zou vervoegen. Op het CGVS gaf hij evenwel aan dat nadat *“ze” “7 à 8 personen hebben vermoord dan vader tegen mij gezegd “het is niet meer veilig voor jou hier je moet deze plaats verlaten”* (gehoor CGVS, p. 14-15). Evenwel situeerde hij de feiten uit de video ruim één jaar voor zijn vertrek en het huisbezoek ongeveer 5 à 6 maanden voor zijn vertrek (gehoor CGVS, p. 16-17). Als de werkelijke datum van het nieuwsbericht dat werd afgespeeld op de video wordt genomen, met name 19 april 2021, speelden deze feiten zich eerder af, ongeveer een maand voor verzoekers vertrek uit Afghanistan. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat zijn vader hem onmiddellijk heeft gezegd dat hij zou moeten vetrekken, maar dat dit niet onmiddellijk kon, omdat zij daartoe niet de nodige financiële middelen hadden. Het is pas nadat zijn vader al hun dieren had verkocht, dat hij op de vlucht is kunnen slaan. Hiermee wordt geen afbreuk gedaan aan de voormelde incoherente verklaringen inzake het precieze ogenblik dat werd beslist dat verzoeker diende te vertrekken, of de directe aanleiding hiervoor.

Nog is het weinig plausibel dat daesh de zoektocht naar verzoeker zo gemakkelijk zou hebben opgegeven. Verzoeker verklaart immers dat daesh maar éénmaal naar zijn huis is gekomen en ze daarna enkel wat hebben rondgevraagd in het dorp. Deze passieve houding van daesh overtuigt niet als ze verzoeker werkelijk als doelwit hadden en deze verklaringen van verzoeker stroken ook niet met zijn beschrijving van daesh als een wrede groep die eerder twee jongens, O. en S., uit het dorp zou hebben meegenomen en vermoord en tevens een gehele familie zou hebben uitgemoord (gehoor CGVS, p. 15-17).

Ook is het weinig geloofwaardig dat verzoeker in de periode tussen de huiszoeking en zijn vertrek, niettegenstaande hij aangeeft dat het gevaar voor hem duidelijk was, geen concrete beschermings-maatregelen nam. Zo verklaarde hij dat hij *“niets speciaal”* had gedaan en hij enkel niet meer zo veel naar buiten durfde. Hij gaf aan dat hij enkel in de ochtend nog naar buiten ging, omdat er dan veel mensen aanwezig waren en overdag daesh hem niet zou durven meenemen (gehoor CGVS, p. 19). Evenwel, als verzoeker overdag nog zichtbaar aanwezig was in het dorp, valt niet in de zien waarom daesh dan niet 's avonds of 's nachts een nieuwe poging deden om hem mee te nemen, als ze hem werkelijk als doelwit zagen.

Verzoeker benadrukt dat op het ogenblik dat hij nog in zijn dorp verbleef de overheid daar de macht had. Hij stelt dat de situatie in zijn dorp volatiel en wisselvallig was, afhankelijk van het uur van de dag en de sterkte van de controle door de overheid, maar overdag daesh of de taliban niet heer en meester waren en niet gelijk wat en wanneer konden doen. Hij betoogt dat het overdag, wanneer daesh of de taliban niet in het dorp waren, veilig was voor hem om buiten te komen. Hij benadrukt nog dat de problemen met de taliban en daesh van die aard waren dat hij mensen kan noemen die door deze groeperingen werden meegenomen en vermoord. Hij wijst op zijn verklaringen inzake de twee jongens van zijn etnie die werden vermoord en stelt ook gedetailleerde verklaringen te hebben afgelegd over andere dorpelingen die werden meegenomen door de taliban of daesh. Hij wijst opnieuw op het lot van de personen in de door hem getoonde video, die ook (verdere) familieleden van hem zouden zijn, waardoor het niet ondenkbeeldig is dat hij dezelfde problemen zou kunnen kennen. Dit alles toont volgens hem aan dat als men niet de kant koos van daesh of de taliban men represailles kon verwachten, zoals dit ook blijkt uit zijn eigen verklaringen over het bezoek *“van Daesh (of Taliban)”* bij hem thuis. Verzoeker betwist verder dat hij geen enkele beschermingsmaatregel nam en stelt dat hij wel degelijk op constante wijze heeft aangegeven dat hij bang was voor daesh, dat hij enkel 's ochtends en als er veel volk was buiten kwam en dat hij na de middag niet meer naar buiten durfde. Hij stelt dat de financiële kant ook van belang is, nu er geen geld was om hem onmiddellijk te laten vertrekken en zijn vader na het bezoek alle dieren verkocht om geld te verzamelen voor zijn reis.

Met dit betoog werpt verzoeker echter geen ander licht op de eerder gedane vaststellingen en kan hij niet overtuigen dat hij persoonlijk wel degelijk problemen zou hebben gekend. Ondanks dit betoog van verzoeker blijft de vaststelling immers overeind dat uit zijn verklaringen duidelijk naar voor komt dat ten tijde van het voorgehouden huisbezoek en zijn vertrek uit Afghanistan, niettegenstaande de overheid overdag aanwezig was, zowel de taliban als daesh evenzeer aanwezig waren en 's avonds en 's nachts opereerden. Hij wees zo zelf ook concreet op de mensen in de getoonde video en twee verwanten om de slagkracht van de taliban en/of daesh te onderstrepen. In de gegeven omstandigheden is het niet aannemelijk dat daesh, indien zij verzoeker werkelijk als doelwit hadden, na hun vergeefse huisbezoek geen verdere actie tegen hem zouden hebben ondernomen. Nochtans verklaarde verzoeker ook uitdrukkelijk dat ze nadien nog naar het dorp kwamen en hij ook van anderen hoorde dat ze hem nog steeds zouden hebben gezocht (gehoor CGVS, p. 19). In de gegeven omstandigheden blijft de vaststelling ook overeind dat verzoeker geen werkelijke beschermingsmaatregelen bleek te hebben genomen, wat eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen problemen. Er wordt zo in het persoonlijk onderhoud meerdere keren gevraagd waarom daesh niet 's avonds naar hem op zoek zou kunnen gaan, nadat ze hem in de ochtend hebben gezien. Hierop geeft verzoeker geen enkele uitleg. Hij laat ook na om dit te doen in zijn verzoekschrift. Er kan niet worden ingezien hoe het enkel buitenkomen tijdens de ochtend als een daadwerkelijke beschermingsmaatregel kan worden beschouwd, gelet op de door verzoeker beweerde problemen met daesh en de door hem geschetste daadkracht van deze organisatie.

4.7.9. Ten slotte kan er geen geloof worden gehecht aan de verklaarde handelingen van daesh na verzoekers vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde verzoeker dat zijn vader hem negentien dagen voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelde dat leden van daesh hem hadden aangesproken op de velden met de vraag waar verzoeker was. Zijn vader zou deze personen hebben uitgenodigd voor thee, waarna deze personen zouden zijn verder gewandeld. Verder verklaarde verzoeker dat zijn familie geen andere problemen heeft gekend met daesh of nog door hen werd benaderd (gehoor CGVS, 20-21). De Raad treedt ook op dit punt verweerder bij in zijn standpunt dat het volstrekt onwaarschijnlijk is dat daesh, dat actief op zoek zou zijn geweest naar verzoeker, slechts eenmalig naar zijn huis kwam en vervolgens bijna twee jaar wachtte alvorens nogmaals iemand van de familie aan te spreken over hem. Deze ongeloofwaardige gang van zaken doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen problemen met daesh. Verzoeker komt, wat dit motief betreft, ook niet verder dat een herhaling van zijn verklaringen dat zijn vader in de bergen was en dat hij de leden van daesh wilde uitnodigen voor thee maar als reactie kreeg dat ze er weet van hadden dat hij zijn zoon naar het buitenland had gestuurd en ze vervolgens hun weg vervolgden. Hij gaat niet concreet in op de vaststelling dat deze verklaarde gebeurtenis elke geloofwaardigheid mist, omdat indien verzoeker daadwerkelijk in het vizier is van daesh mocht worden verwacht dat ze niet twee jaar zouden wachten om opnieuw concrete actie te ondernemen of zijn familie aan te spreken. Hij slaagt er niet in om het gebrek aan geloofwaardigheid van deze verklaarde gebeurtenis te herstellen. Zijn verder betoog dat zijn vader niet samen thee dronk met daesh, dat de impliciete weigering om samen thee te drinken een bevestiging is van de bedreiging en dat het gezegde *“naar het buitenland sturen”* in zijn land gelijk staat met verraad aan de ‘sharia’ en dat dit impliceert dat hij zal worden gecatalogeerd als een *“slechte moslim”*, kan om deze reden ook niet overtuigen. Verzoeker is er immers niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat zijn vader daadwerkelijk korte tijd voor zijn gehoor op het CGVS werd aangesproken door leden van daesh.

4.7.10. In zoverre verzoeker nog betoogt dat de getoonde video volgens hem niet grondig is onderzocht door het CGVS, verduidelijkt hij niet waarom hij deze mening is toegedaan. Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt net dat deze video tot twee keer toe werd afgespeeld en de tolk hierbij heeft vertaald wat er in de video werd gezegd. Zo komt uit het verslag naar voor dat het een nieuwsbericht op Facebook van Azadi Radio van 19 april 2021 betreft en wordt de inhoud ervan weergegeven. De medewerker van het CGVS stelde ook gerichte vragen aan de tolk over de video, zoals of er in de video werd gezegd wie de acht personen had vermoord (gehoor CGVS, p. 11-12). Verzoeker zelf werden ook verdere vragen gesteld over het voorval uit de video. Verzoeker kan niet overtuigen dat op dit punt geen grondig en zorgvuldig onderzoek heeft plaatsgevonden en laat alleszins na aannemelijk te maken waarom een verder onderzoek een andere beoordeling tot gevolg kon hebben.

4.7.11. Verzoeker kan evenmin overtuigen dat de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze heeft plaatsgevonden. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.7.12. Verzoeker heeft aldus geen geloofwaardig vluchtrelaas waardoor een vervolging in het verleden niet aannemelijk wordt gemaakt. Hij is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat daesh (of de taliban) hem gedwongen wensten te rekruteren, zodat hij hieraan ook geen (gegronde) vrees op vervolging door een van deze groeperingen kan verbinden.

4.7.13. Verder blijkt ook geen gegronde vrees voor vervolging in de toekomst op grond van een risico op gedwongen rekrutering door de taliban of door de ISKP. Uit de algemene informatie waarover de Raad beschikt, blijkt immers dat reeds tijdens het conflict tussen de taliban en de voormalige overheidstroepen de taliban voornamelijk Pashtou-jongens uit rurale gebieden die waren opgeleid en getraind in Afghaanse en Pakistaanse madrassas, moskeeën en kampen rekruteerden en dat er geen tekort was aan vrijwilligers en rekruten. Enkel in uitzonderlijke gevallen gingen de taliban over tot gedwongen rekruteringen, die voornamelijk verliepen via familiale of religieuze druk. Tijdens de lente en zomer van 2021 hebben de taliban een groot aantal nieuwe leden gerekruteerd, alsook veel strijders en supporters uit Pakistan. Uit de laatste informatie blijkt niet dat de taliban na de machtsovername in augustus 2021 nog enige gedwongen rekrutering hebben uitgevoerd. Hun plan is immers om een *“regulier”* leger uit te bouwen op vrijwillige basis. Wat betreft de rekrutering door de ISKP, wordt er gesteld dat deze terroristische organisatie een grotere rekrutering kende na het terugtrekken van de internationale gevechtstroepen. Sedert mei 2022 heeft de ISKP ongeveer 1500 tot 4000 strijders in de rurale gebieden van Kunar en Nangahar, met kleine cellen in de noordelijke provincies. De rekrutering gebeurde voornamelijk door het beloven van een aanzienlijk salaris aan hun strijders. Ongeveer de helft van de leden van de ISKP zijn bovendien buitenlanders. ISKP probeert mensen van Tadzjiekse, Turkmeense en Oezbeekse origine te rekruteren, daar deze gemeenschappen over het algemeen niet tevreden zijn met de machtsovername door de taliban. Verder zou de ISKP ook individuen

uit politiek machtige families, alsook uit families van krijgsheren rekruteren. Tevens rekruteren zij mannen en vrouwen uit de stedelijke middenklasse die de organisatie wensen te verwoegen uit ideologische redenen. Over het algemeen is de kans dat iemand gedwongen wordt gerekruteerd door de taliban of door de ISKP laag. Mogelijke risicofactoren zijn leeftijd en gender (jonge mannen), regio van afkomst en een militaire achtergrond (EUAA, *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 62-63). Verzoeker toont met zijn relaas niet aan dat hij concrete redenen zou hebben om een toekomstige gedwongen rekrutering te moeten vrezen of dat hij een geweld profiel heeft voor rekrutering door de taliban of de ISKP. Hij is reeds 20 jaar oud en heeft verder verklaard ongeschoold te zijn, niet te kunnen lezen of schrijven en nooit naar de madrassa te zijn geweest (gehoor CGVS, p. 5). Er blijkt ook niet dat verzoeker uit een politiek machtige familie komt.

4.7.14. Het louter wijzen op zijn herkomst uit een provincie waar ook daesh actief was, volstaat ook niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer door de taliban als aanhanger van daesh zou worden beschouwd of dat hij om deze reden alsnog een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban. Verzoeker gaf dit op zich ook niet aan tijdens zijn interviews en de voorliggende landeninformatie wijst hier niet op. Verzoeker doet ook geen werkelijke poging dit aannemelijk te maken. In tegenstelling tot wat verzoeker poneert, blijkt ook geenszins dat het loutere gegeven in een dorp te hebben gewoond dat voor de machtsvername door de taliban onder de bescherming viel van de voormalige overheid volstaat opdat hij door de taliban zou worden vervolgd als tegenstander of als iemand die banden heeft met hun tegenstanders. Ook hier blijkt niet dat verzoeker eerder reeds een dergelijke vrees uitte of dat hij dit thans concreet aannemelijk kan maken of een dergelijke vrees enige grond kan vinden in de voorliggende landeninformatie.

4.7.15. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of door daesh of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.7.16. De motieven in de bestreden beslissing dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd doordat hij zich aanvankelijk onterecht voordeed als minderjarige en hij zich eerder in Roemenië onttrok aan de procedure voor internationale bescherming en helemaal doorreisde naar België, enerzijds, en dat zijn eerdere verklaringen tijdens het zogenaamde MINTEH-interview op de DVZ van 24 januari 2022 over de reden van zijn vertrek niet zouden stroken met zijn latere verklaringen, anderzijds, worden door de Raad als niet determinerend beschouwd. De kritiek hierop van verzoeker – waaronder dat het leeftijdsonderzoek niet kan worden aangegrepen om de betrouwbaarheid van zijn taskara in twijfel te trekken – dient dan ook niet verder te worden besproken.

4.7.17. Verzoeker voert daarnaast aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.7.18. Om dit ingeroepen risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige ‘*geldende normen*’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de talibanversie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsvername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 e.v.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de talibaninterpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, 15 juni 2022 in EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes

maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44, 80 en 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *"Afghanistan - taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die het land verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en

anekdotisch is (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38; EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun *'oorspronkelijke status'*, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die worden gezien als *"verwesterd"* kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling, het gedrag, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *"Country Guidance"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en

72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.6.19. De Raad wenst allereerst te benadrukken dat, rekening houdend met het resultaat van het leeftijdsonderzoek en in tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, moet worden aangenomen dat hij reeds 18 jaar oud was op het moment dat hij Afghanistan heeft verlaten. De belangrijkste periode in zijn ontwikkeling als (jong)volwassene heeft in elk geval in Afghanistan plaatsgevonden, eerder dan in België. Verzoeker had al een belangrijke maturiteit toen hij vertrok en was ook reeds gevormd naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Hij betwist ook geenszins dat hij de Afgaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden nog kent of er minstens nog mee is vertrouwd. De duur van zijn verblijf in België sinds januari 2022, in casu bijna twee en een half jaar, is verder ook betrekkelijk kort en op basis hiervan kan niet worden aangenomen dat hij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afgaanse normen en waarden. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker nog verschillende familieleden heeft in Afghanistan en dat hij nog in contact staat met zijn familie in het land (gehoor CGVS, p. 5-7). Dat hij Afghanistan verliet kort voor de machtsovername door de taliban en aldus niet vertrouwd is met de huidige verstrengde en strikte normen en zeden kan niet anderszins doen besluiten, te meer niks verzoeker verhindert om zich voorafgaand aan de terugkeer naar Afghanistan grondig te informeren over de thans geldende normen en waarden via zijn familiaal netwerk aldaar. Er blijkt niet dat verzoeker totaal zou zijn vervreemd van de huidige Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker verklaart een soennitische moslim te zijn (gehoor CGVS, p. 4-5).

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft verzoeker verklaard in België te werken via een interimbureau. Zo zou hij *“bloemenwerk en tomaten”* hebben gedaan, alsook een paar dagen in een fabriek hebben gewerkt. Hij geeft hierover geen verdere concrete informatie en heeft nagelaten stukken hiervan voor te leggen. Het loutere gegeven dat verzoeker in België zou hebben gewerkt en hier vrienden zou hebben, wat overigens ook op geen enkele wijze aannemelijk wordt gemaakt, toont nog niet aan dat hij zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld. Alleszins blijft verzoeker in gebreke dit op enige wijze concreet aan te tonen. Deze elementen doen zo nog niet vermoeden dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan, rekening houdend met de hiervoor ter zake reeds gedane vaststellingen. Evenmin blijkt hieruit normover-schrijding. Verzoeker toont ook niet aan dat hij, louter omwille van zijn voorgehouden interimwerk en voorgehouden vriendschappen, zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban of een andere actor van vervolging zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of de methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Verzoeker maakt ook niet concreet aannemelijk dat hem een dergelijke gedachte, opvatting of mening kan worden toegedicht door de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, waardoor hij vervolging vreest in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In de inventaris bij zijn verzoekschrift spreekt verzoeker nog van een schoolattest van 15 juni 2023, van een diploma van *“super ontdekker”*, van een schoolattest voor het schooljaar *“202@”* en van een schoolrapport. Deze stukken werden echter niet bij het verzoekschrift gevoegd. Ook wordt er nergens in het verzoekschrift zelf enig middel ontwikkeld of zelfs maar gesproken over het schoolgaan van verzoeker in België. Deze elementen kunnen dan ook niet worden meegenomen in de huidige afweging.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Zoals reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker nog familieleden in Afghanistan en staat hij nog met hen in contact. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban (of van ISKP), gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten omwille van persoonlijke problemen met de taliban (of ISKP), zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban, ISKP of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban of ISKP, kan niet worden aangenomen dat deze groeperingen erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog opwerpt dat hem geen (verdere) vragen werden gesteld op het CGVS aangaande zijn terugkeer naar Afghanistan en inzake zijn vermeende verwestering, moet de Raad erop wijzen dat verzoeker in beginsel de bewijslast draagt en dat het feit dat verzoeker hierover niet (nader) werd bevraagd, hem geenszins de mogelijkheid heeft ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen in het licht van de huidige situatie in Afghanistan en des-gevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In casu is de Raad verder van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze zijn eigen persoonlijke situatie en zijn verwestering te verduidelijken.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.6.20. In het algemeen wijst verzoeker er in fine van zijn verzoekschrift nog op dat hij *“Dari-Arab”* is, een minderheidsgroep is in Afghanistan, *“terwijl de Taliban principieel Pashtou zijn”*. Dit is volgens hem onterecht niet in rekening gebracht. Evenwel moet worden vastgesteld dat verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens zijn verklaringen op de DVZ of het CGVS heeft aangegeven dat hij op grond van zijn *“Dari-Arab”* zijn in het verleden enig probleem zou hebben gekend of dat hij op grond hiervan enige concrete vrees bij terugkeer zou moeten hebben. Ook thans geeft hij trouwens op geen enkele wijze concreet aan dat deze bevolkingsgroep in Afghanistan op enige wijze zou worden geviséerd of dat hij omwille van zijn behoren hiertoe enige vrees zou moeten hebben. De Raad benadrukt ook andermaal dat verzoeker verklaarde dat hij soennitisch moslim is.

4.6.21. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban of daesh niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij ook geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland aannemelijk maakt.

4.7.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden: de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassings-gebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, treedt de Raad verweerder bij in zijn standpunt dat niet kan blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhouden-de en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Ook waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieu-omstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat zij maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen en de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is nog van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopings-punt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad benadrukt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig, met de-facto ministers en de-facto functionarissen en dat hieraan geen afbreuk wordt gedaan doordat deze regering wordt geleid door de taliban.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, treedt de Raad verweerder bij waar hij oordeelt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. De voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen zijn zo niet langer als actor aanwezig in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in Afghanistan en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in het land.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkteerren van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia, Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden

minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burger-doden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheids-incidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 29-30).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burger-slachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *"Afghanistan. Security Situation"*, augustus 2022, p. 62 en UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt haar oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *"Country Guidance Afghanistan"* van januari 2023. In casu zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn (gepercipieerde) verwestering, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd vastgesteld in de voorgaande punten.

In zoverre hij verwijst naar de specifieke situatie in het district Behsud in de provincie Nangarhar en aangeeft dat er sprake zou zijn van collectieve bestraffing, kan de Raad ook slechts vaststellen dat de vervolgens aangehaalde landeninformatie integendeel handelt over de provincie Panjshir.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.7.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet aantoont. De verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is verder niet dienstig, nu dit handelt over de situatie waarin de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is hiervan in voorliggend geval evenwel geen sprake.

Ook een manifeste beoordelingsfout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet. Uit de bestreden beslissing blijkt zo allereerst dat verweerder het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en hij hierbij zorgvuldig is te werk gegaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vlucht-motieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich kunnen laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Hij heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De bestreden beslissing staat verder niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. De Raad merkt nog op dat verzoeker de wijze van motiveren in de bestreden beslissing waarbij de vaststelling dat hij er niet in slaagde om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken voorafgaat aan de concrete motieven waarom hij hiertoe heeft besloten, onterecht verwart met vooringenomenheid of het vertrekken *“vanuit een negatief standpunt”*. Verweerder is in zijn verdere motivering op heel concrete wijze ingegaan op verzoekers verklaringen en is concreet nagegaan of deze voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijken geven van een gegronde vrees voor vervolging. Door louter op algemene wijze te plegen dat geen rekening zou zijn gehouden met de elementen die de kans op erkenning groter maken en deze mee af te wegen, zonder trouwens nader te duiden welke elementen dit dan wel betreft, stelt hij de beoordeling van verweerder nog niet in een ander daglicht en toont hij geen onzorgvuldigheid of disproportionaliteit in de motieven aan.

Waar verzoeker daarnaast de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

Wat ten slotte de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wordt opgemerkt dat ter zake elke toelichting ontbreekt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover onvankelijk, ongegrond.

4.10. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, kan het volstaan op te merken dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

4.11. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont

verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------